

Kuusimetsää kuusisataa, seitsemän vain katajaa
Heti perään tuhatkunta kahdeksatta apajaa

Jos ei unen päästä saa, on maattava siis väkisin
Tämän kohdan hieman toisin näkisin

Ei tule taakkaa jota pystyisi en kantamaan
ei ole lohkaretta, eikä murikkaa
Viimein kun kovettumat kourissani katoaa
lepää harteillain jo harras kirkkomaa

Utterasti uutta päivää samat silmät sulattaa
Kaivot sekä kirveet aion hamaan loppuun unohtaa

Naulat neljän tuumamitan lyöty pajavasarin
Haukan katse hanskojani vartioi

Ei tule taakkaa jota pystyisi en kantamaan
ei ole lohkaretta, eikä murikkaa
Viimein kun kovettumat kourissani katoaa
lepää harteillain jo kirkkomaata matalaa

Kannan orret, kurkihirret, ristit öljymäkien
kunnes laulu viimeisten käkien minutkin tavoittaa

Ei tule taakkaa jota pystyisi en kantamaan
ei ole lohkaretta, eikä murikkaa
Viimein kun kovettumat kourissani katoaa
lepää harteillain jo harras kirkkomaa

Ei tule taakkaa jota pystyisi en kantamaan
ei ole lohkaretta, eikä murikkaa
Viimein kun kovettumat kourissani katoaa
lepää harteillain jo marras kirkkomaa